

[Aksel Larsen.]

i sig selv er gavnlig eller skadelig, hvorvidt det er normalt eller unormalt. For ethvert sundt tænkende Menneske — og som saadanne tror jeg endnu vi har Lov at regne Flertallet af Befolkningen —, er det klart, at en Svangerskabsafbrydelse er en unormal Handling, at den absolut ikke kan virke gavnligt, og at den højst sandsynligt maa virke skadeligt paa Kvinden. Disse Synspunkter, disse Meninger bliver underbygget ved Kommissionens Arbejde, ved det Materiale, den har fremlagt, som maaske ikke paa alle Punkter giver en lige klar Dokumentation, men i hvert Tilfælde i tilstrækkelig Grad bekræfter Opfattelsen af, at Svangerskabsafbrydelse, som det unormale Indgreb det er, er skadeligt for Kvinden. Men saa følger jo naturligvis deraf Spørgsmaalet, da man ikke kan bestride, at Svangerskabsafbrydelser forekommer endda i meget stort Tal: Hvis det er et Onde, hvordan kommer man det saa til Livs? Jeg synes ogsaa, at Svaret paa dette Spørgsmaal er ligetil, det kan gives ganske kortfattet: Man kommer kun Ondet til Livs ved at skabe ordentlige sociale Forhold i Landet, ved at gennemføre en virkelig forsvarlig betryggende Forsorg for saavel Moder som Barn, ved i det hele taget at skabe ordentlige Samfundsforhold og ved samtidig at gennemføre en højst paakrævet Oplysning om hele det seksuelle Spørgsmaal og Forplantningsspørgsmaalet, herunder ogsaa fornødne Oplysninger om, hvorledes uønsket Svangerskab undgaas.

Det er klart, at Kommissionen ikke i sin Betænkning har givet eller har kunnet givet dette Svar. Det var ikke Kommissionens Opgave at undersøge alle disse Foranstaltninger. Det var Kommissionens Opgave at give Svar paa, om den hidtil gældende Lovgivning, der forbyder Svangerskabsafbrydelse undtagen i ganske sjældne Undtagelsestilfælde, burde lempes eller ændres, fordi vi befinder os i en Nødsituation. Derfor er hele Kommissionens Virksomhed blevet sammenfattet i et Forslag til noget, som her ganske rigtigt er blevet karakteriseret som en Art Ambulancetjeneste. Det kunde ikke blive andet. Det, Kommissionen havde at gøre, var at tage Stilling til Situationen og Forholdene, som de er i Dag her i Landet.

Det er imidlertid ikke det af Kom-

missionen omtrent enstemmigt udarbejdede Forslag, der er blevet forelagt. Det er et andet Forslag, og dette andet Forslag, som paa det afgørende Omraade fuldkommen kasserer Resultaterne af Kommissionens Arbejde, blæser paa Kommissionens Indstilling og sagkyndige Mening, dette Lovforslag har altsaa faaet en saa varm Tilslutning hos Ordførerne for de 6 Partier her i dette Ting. Det er paa Tide, at den modsatte Mening, som er i Overensstemmelse med Kommissionens Flertals Mening og med Folkeflertallets Mening, ogsaa kommer til Orde.

Justitsministeren har ikke forsømt nogen Lejlighed hverken her eller andetsteds til at fortælle paa ligefrem barnlig Maade, at han glædede sig til at diskutere med os Kommuner. Jeg maa sige, Ministeren har skjult den Glæde godt, for dette er første Gang, der bliver Lejlighed til det, til Trods for at Ministeren jo ikke hidtil har tiet stille, men hvor han udtalte sig, sørgede han for eller var i den heldige Situation, at Kommunerne var forment Adgang, at Kommunerne ikke kunde svare Ministeren. Han skal imidlertid faa sine Ønsker opfyldt ved denne Lejlighed. Og jeg maa sige til Ministeren og til forskellige af Ordførerne her i Anledning af den Maade, hvorpaa de behandler Oplysningerne fra Sovjetunionen og Forholdene der, at det er nyt for os, at man, naar man skal motivere eller forsvare et Lovforslag, kommer fra socialistisk Hold eller fra konservativt Hold eller fra Regeringens Side og begrunder dette Lovforslags Forsvarlighed med Forholdene og Lovforanstaltningerne i Sovjetunionen. Det vilde være glædeligt nyt, hvis Begrundelsen var loyal, hvis man ikke stillede Tingene paa Hovedet og ganske bevidst glemte det vigtigste. Jeg erindrer jo tidligere Diskussioner her i Tinget, ogsaa med den nuværende Justitsminister, dengang han havde en anden Funktion. Da stod Gennemførelsen af Socialreformen til Debat, og vi Kommuner henviste Gang paa Gang i den Debat til Forholdene i Sovjetunionen, men det var os umuligt dengang at faa en Diskussion i Gang paa det Grundlag. Nej, de sagkyndige og Ministeren, kort sagt alle, hvem vi diskuterede med, nægtede praktisk talt, at Sovjetunionen eksisterede, vilde